

Chương 111

Đột Nhập Tử Ngục

Hắc y nữ Câu Phụng lắc đầu trong bóng tối:

- Thạch thiếu hiệp hãy nhớ, hiện nay sư mẫu của tiểu muội đang có mặt trong tổng đàn. Dĩ nhiên, nếu xảy ra trận giao tranh, chắc chắn sư mẫu sẽ giám trận. Công lực của bà cao thâm đến độ nào thì thiếu hiệp cũng đã biết rồi. Ngoài hai lão hộ pháp, tổng lãnh còn có lão đại tổng lãnh công lực không kém gì bọn muội và gần năm trăm cao thủ, giáo đồ. Liệu chúng ta có đối phó nổi không?

Nàng thở nhẹ rồi tiếp:

- Về phần tiểu muội, dù sư mẫu đã cư xử rất độc ác với bọn muội, nhưng chừng đó sư mẫu động thủ, vì đạo nghĩa sư môn muội có dám xuất chiêu đánh trả lại hay không? Chính vì vậy, nếu thiếu hiệp không đưa tam sư muội Phi Giao đi trước, liệu một trận tử sanh, chắc chắn cả ba đều bị giết hoặc bị bắt, thà rằng một mình muội ở lại rồi tùy cơ ứng biến có phải hơn không?

Thạch Phá Sơn xót xa:

- Câu cô nương, có lẽ nào tại hạ lại nhẫn tâm để mặc một mình cô nương...

Hắc y nữ Câu Phụng trấn an:

- Tiểu muội nói như thế là để đề phòng, biết đâu mọi việc rồi sẽ êm thấm, chẳng có điều gì bất hạnh xảy ra.

- Câu cô nương đã nói thế thì tại hạ phải nghe theo. Bây giờ chúng ta hãy tới ngục thất mau.

Chàng toan phóng người đi...

Hắc y nữ Câu Phụng gọi giật:

- Khoan đã...

Thạch Phá Sơn ngưng lại:

- Câu cô nương còn điều gì chỉ giáo nữa không?

Thò tay vào túi lấy ra một nhúm kim nhỏ li ti màu đen, Hắc y nữ Câu Phụng trao sang Thạch Phá Sơn.

Nàng dặn dò:

- Bọn họ quá đông, còn bên ta quá ít, nếu như gặp trường hợp bị đuổi theo, hoặc bị bao vây, Thạch thiếu hiệp sử dụng Âm Ty độc trâm này mà giải vây. Nhớ đừng kéo dài trận đấu. Thiếu hiệp hãy đưa tam sư muội Phi Giao đến một nơi thật xa, thật an toàn, sau đó hãy chu toàn cho nàng vì nàng rất thương yêu thiếu hiệp. Thiếu hiệp không nên làm trái lời muội.

Quả thật lạ lùng, chàng và nàng trước đây là hai kẻ thù, nay trong giờ phút nguy biến, tử sinh, bỗng đổi lại thành tri âm tri kỷ.

Thạch Phá Sơn tiếp lấy nhúm Âm Ty độc trâm cất vào người.

Chàng bằng một giọng bồi hồi, xúc động:

- Ân tình này không biết đến bao giờ tại hạ mới đền đáp được. Dù cảnh ngộ nào Câu cô nương cũng nên bảo trọng lấy thân.

Hắc y nữ Câu Phụng buông tiếng thở dài:

- Mạng người lớn bằng trời, tất nhiên tiểu muội cũng đã nghĩ như vậy rồi. Nhưng sách có câu: “Tận nhân lực nhi tri thiên mạng”. Muội sẽ làm hết sức mình, còn vận mệnh do nơi rủi may. Thạch thiếu hiệp đừng nghĩ ngợi xa xôi gì cho nhọc lòng.

Nàng nói mau:

- Bây giờ, tiểu muội và Thạch thiếu hiệp hãy hành động cho mau, chậm trễ sẽ có biến. Chúng ta sử dụng thân pháp bí truyền tới ngục thất, đừng dùng khinh công thường, có thể bị hai tên gác ngục phát giác.

Dứt lời, Hắc y nữ Câu Phụng sử dụng thân pháp Phi Ảnh Độn Hình nhẹ nhàng như bóng ma lướt tới ngôi nhà đá.

Không chút chậm trễ, Thạch Phá Sơn dùng thân pháp Bách Biến Vô Tung như cơn gió thoảng theo phía sau Hắc y nữ Câu Phụng.

Hai người nhanh lẹ như quỷ mị tới ngôi nhà đá không vang một tiếng động nhỏ để hai tên võ sĩ canh gác nghe thấy.

Hắc y nữ Câu Phụng và Thạch Phá Sơn im lặng đáp xuống gần cánh cửa ngục thất, nhẹ nhàng như hai làn mây.

Hai tên võ sĩ đang đứng canh gác chợt trông thấy từ trong khoảng vô hình lòa qua hai chiếc bóng, kinh hoảng há hốc mồm ra.

Vào... vào...

Bịch... bịch...

Hự... hự...

Hai tên võ sĩ gác ngục trúng nhằm chỉ lực của Thạch Phá Sơn và Hắc y nữ Câu Phụng, buông giới đao ngã nằm ra đất bất tỉnh, chỉ kịp há hoác mồm mà không kêu la được tiếng nào.

Vốn là đệ nhất cao đồ của nữ giáo chủ Thiên Ma giáo Đào Thất Cô, am tường tất cả mọi cơ cấu phòng thủ trong nội tình, Hắc y nữ Câu Phụng lạnh lẽo bước tới cúi xuống sờ soạng trong người tên võ sĩ nằm bên phải.

Nàng lôi ra một chiếc chìa khóa lớn, tới tra vào ổ khóa, vặn một cái...

Kẹt... kẹt...

Cánh cửa sắt nặng trĩu kêu mấy tiếng, mở toang ra.

Hắc y nữ Câu Phụng giục:

- Thạch thiếu hiệp vào đi...

Không đợi Hắc y nữ Câu Phụng dứt câu, Thạch Phá Sơn vọt vào trong cánh cửa sắt.

Chàng đi nhanh tới.

Ngực thất tối om như vùng mực loãng, ngửa bàn tay không thấy ngón, khí lạnh từ bốn vách đá tiết ra buốt tận xương tủy.

Thạch Phá Sơn vận nhỡn lực cao độ rảo mắt nhìn khắp nơi trong ngực thất.

Nhận ra một nữ nhân nằm co ro bên vách đá, chàng biết đó là Lam y nữ Phi Giao, chàng nhanh chân tới gần.

Lam y nữ Phi Giao hỏi:

- Người là ai?

Thạch Phá Sơn đưa tay lên miệng ra ám hiệu:

- Phi Giao cô nương hãy nói khẽ, tại hạ chính là Thạch Phá Sơn đây.

Vừa nói chàng vừa kéo bộ mặt hóa trang xuống...

Một gương mặt ngọc cực kỳ tuấn mỹ liền hiện ra trước mắt Lam y nữ Phi Giao.

Lam y nữ Phi Giao tròn xoe mắt nhìn Thạch Phá Sơn, bật thốt:

- Thạch ca ca đó ư?

Lam y nữ gọi Thạch Phá Sơn bằng “Thạch ca ca”, không gọi bằng “người” như trước nữa. Chứng tỏ nàng thực tâm yêu thương chàng.

Dù trong bóng tối mịt mù, Thạch Phá Sơn vẫn nhìn ra tay chân Lam y nữ bị trói chặt, gương mặt vấy đầy vết máu.

Vuông lụa bịt mắt của nàng đã trút bỏ để hiện ra một trang tuyệt sắc mỹ nhân. Sắc đẹp của Lam y nữ Phi Giao hơn cả sắc đẹp của Mộc Linh Chi và Hắc y nữ Câu Phụng.

Bất giác, Thạch Phá Sơn rung động cả trái tim. Chàng không ngờ nàng xinh đẹp đến thế.

Bao nhiêu thù hận chất chứa từ lâu bỗng chốc tiêu tan trong lòng chàng.

Lam y nữ Phi Giao chỉ vì yêu thương chàng mà đánh cắp nửa bức Cửu Trùng Đồ của nữ giáo chủ Đào Thất Cô, định trao cho chàng và ly khai Thiên Ma giáo như lời nàng đã nói với chàng lúc nọ, nên bị ả yêu phụ tra tấn cực hình, lại sắp đưa ra Lạc Hồn Nhai hành quyết.

Ân tình này, thù hận kia, bên nào nặng, nhẹ?

Thạch Phá Sơn khẽ giọng:

- Chính tại hạ đây. Phi Giao cô nương đừng to tiếng, bọn giáo đồ ngoài kia nghe được sẽ bại lộ cơ mưu.

Giọng chàng rất ân tình, không còn thù hận như trước nữa.

Lam y nữ Phi Giao sửng sốt:

- Thạch ca ca cứu muội ư?

Thạch Phá Sơn gật đầu:

- Đúng vậy. Phi Giao cô nương hãy an tâm, tại hạ sẽ giải thoát cho cô nương khỏi chốn hắc ám này. Đêm nay tại hạ tới đây cũng vì mục đích đó.

Lam y nữ cảm kích, giọt lệ bỗng trào ra.

Nàng nói:

- Đa tạ ân tình của Thạch ca ca đã hết lòng quan tâm đến tiểu muội. Ai nói cho ca ca biết đêm nay muội bị hành quyết mà tới đây?

Thạch Phá Sơn vẫn với giọng nhỏ như ruồi muỗi:

- Chính Câu cô nương đã đi tìm tại hạ cho biết hung tin này nên tại hạ mới biết mà tới đây.

Lam y nữ Phi Giao hỏi:

- Đại sư tử của tiểu muội đâu rồi?

Thạch Phá Sơn trở tay ra ngoài cánh cửa ngục thất:

- Câu cô nương đang đứng canh phòng phía ngoài cửa ngục, bảo tại hạ vào đây cứu Phi Giao cô nương.

Lam y nữ Phi Giao mừng rỡ:

- Thế ư? Thạch ca ca hãy mau đưa tiểu muội ra khỏi ngục thất này.

Trong khi nói chuyện với Thạch Phá Sơn, trước sau gì vẫn không thấy Lam y nữ Phi Giao động dậy.

Thạch Phá Sơn chú mắt nhìn Lam y nữ Phi Giao qua bóng tối, nghi hoặc:

- Có phải Phi Giao cô nương đã bị lão hộ pháp điểm huyết rồi không?

Lam y nữ Phi Giao đáp:

- Phải! Thạch ca ca hãy giải huyết cho tiểu muội mau đi.

Trong cảnh ngộ này, Lam y nữ Phi Giao bỗng nhiên lạnh, dịu dàng như một thiếu nữ ngây thơ, khả ái, ánh hung hăng xưa kia vụt biến mất.

Giọng nói trong như rót ngọc của nàng khiến cho trái tim Thạch Phá Sơn rung động, bồi hồi.

Quả đúng như lời Hắc y nữ Câu Phụng đã nói, ba nàng bản chất đều là những cô gái thiện lương, chỉ vì gần gũi với yêu phụ Đào Thất Cô nên nhiễm độc.

Không chút ngại ngùng, Thạch Phá Sơn cúi xuống đưa tay sờ soạng thân hình mềm mại, mát lạnh của Lam y nữ Phi Giao tìm huyết đạo.

Chàng ấn nhẹ tay mấy cái...

Lam y nữ Phi Giao kêu hự một tiếng, các huyết đạo liền giải tỏa. Nhưng nàng vẫn chưa cử động được vì tay chân đều bị trói chặt. Lam y nữ vẫy vùng cố đứng lên nhưng không được.

Nàng cất giọng oanh:

- Thạch ca ca, tiểu muội bị sư mẫu trói chặt bằng sợi xích khốn thẳng siết chặt cả tay chân không đứng dậy được.

Soạt!

Thạch Phá Sơn rút trường kiếm:

- Phi Giao cô nương, cứ ngồi yên, tại hạ sẽ chặt sợi dây này.

Chàng toan lia kiếm vào sợi xích khốn dưới chân Lam y nữ Phi Giao.

Lam y nữ Phi Giao cản lại:

- Không được. Thạch ca ca chặt sợi xích khốn thẳng này sẽ gây tiếng động lớn, bọn chúng nghe thấy sẽ ủa vào. Ca ca hãy bồng muội ra ngoài.

Chuyện quá cấp bách, Thạch Phá Sơn không chút tỵ hiềm, kéo mặt nạ hóa trang lên như cũ, cúi xuống bế Lam y nữ Phi Giao, nhanh chân rời ngục thất.

Vừa trông thấy Thạch Phá Sơn bồng tam sư muội Phi Giao ra khỏi cửa ngục thất, Hắc y nữ Câu Phụng nói thật mau:

- Thạch thiếu hiệp hãy bồng tam sư muội chạy trước đi.

Rảo mắt nhìn quanh bóng tối mịt mù không một bóng người nào, Thạch Phá Sơn khẽ giọng:

- Câu cô nương hãy cùng bọn tại hạ rời khỏi chốn này, còn ở đây làm chi?

Hắc y nữ Câu Phụng chưa kịp đáp lời, bỗng nghe nổ vang một tiếng...

Một hỏa pháo bắn xẹt lên trời.

Tiếp đó, hàng trăm ánh đuốc sáng rực khắp cả trong ngoài tổng đàn Thiên Ma giáo.

- o O o -

Chương 112

Đắm Ngọc, Trầm Châu

N

hiều tiếng quát chấn động:

- Gian tặc cướp ngục.
- Bắt gian tặc.

- Đứng cho chúng chạy thoát.

Tiếng quát vang dội cả một góc trời.

Hắc y nữ kinh hoảng kêu khế:

- Thạch thiếu hiệp, bồng tam sư muội Phi Giao chạy cho mau!

Thạch Phá Sơn kinh hãi:

- Câu cô nương...

Hắc y nữ Câu Phụng hét:

- Chạy cho mau!

Nàng phát một luồng tiềm lực đẩy Thạch Phá Sơn bay về phía bức tường.

Liền đó, nàng phi thân hướng về cánh cửa cổng tổng đàn Thiên Ma giáo.

Cùng lúc, hàng trăm giáo đồ từ các hướng phóng rào rào tới...

Không còn cách nào khác hơn, Thạch Phá Sơn kẹp chặt thân hình mềm mại của Lam y nữ Phi Giao, bay vút qua bức tường.

Chàng chạy trở lại con đường sỏi đá ngoằn ngoèo vừa rồi.

Nhớ lại lời dặn của Hắc y nữ Câu Phụng, Thạch Phá Sơn thò tay vào túi nhúm một mớ Âm Ty độc trâm để phòng bất trắc xảy ra.

Thạch Phá Sơn phi thân vào cánh rừng nhỏ, chợt nghe bên tai có tiếng thét lạnh lạnh của nữ giáo chủ Đào Thất Cô từ phía trong vọng lại:

- Người phải chết!

Tiếp theo tiếng “chết” có tiếng sấm chưởng nổ vang rền.

Liền đó, là tiếng rú thảm khốc của Hắc y nữ Câu Phụng, rồi giọng của lão hộ pháp:

- Bẩm giáo chủ, ả Câu Phụng đã chết rồi.

Tiếng quát lạnh lạnh của nữ giáo chủ Đào Thất Cô lại nổi lên:

- Đem vắt thầy ả tiện tỳ phản bội vào rừng cho thú dữ xé xác.

Thạch Phá Sơn rung động cả tâm can.

Chàng than thầm:

- “Thôi rồi! Còn gì là Câu cô nương nữa.”

Ở trong tay Thạch Phá Sơn, Lam y nữ cũng đã nghe rõ ràng.

Nàng bật khóc:

- Thạch ca ca, đại sư tử của tiểu muội đã bị sư mẫu giết rồi.

Lam y nữ Phi Giao ngất đi bởi quá xúc động do cái chết của Hắc y nữ Câu Phụng. Đại sư tử chỉ vì muốn cứu nàng mà dẫn thân vào cái chết.

Thạch Phá Sơn trước tình cảnh đau thương của hai nàng động tâm suýt rơi nước mắt. Chàng hiểu rõ nếu đêm nay không nhanh chân thoát khỏi vòng vây của chúng giáo đồ Thiên Ma giáo, tánh mạng của Lam y nữ Phi Giao và luôn cả chàng cũng sẽ chẳng còn.

Quả nhiên, Đào Thất Cô là một người đàn bà ác độc đệ nhất trần gian, đúng như lời đồn đãi lâu nay của bọn giang hồ.

Thạch Phá Sơn nghiêng thầm:

- “Yêu phụ, ta thề phanh thây người báo thù cho Câu Phụng.”

Sắp rời cánh rừng nhỏ tới dãy Bạch Đầu Sơn, bỗng bên tai Thạch Phá Sơn nghe có tiếng quát:

- Đứng lại...

Rào... rào... rào...

Sáu tên giáo đồ Thiên Ma giáo tay cầm giới đao từ trong bụi rậm nhảy ra cản ngay trước mặt Thạch Phá Sơn.

Lòng đang đầy căm hận, không nói một lời, Thạch Phá Sơn vẩy tay. Mấy mươi mũi kim li ti Âm Ty độc trâm bay vèo vèo tới sáu tên giáo đồ Thiên Ma giáo.

Khoảng cách chừng hơn hai trượng, sáu tên giáo đồ Thiên Ma giáo không tài nào tránh né hoặc chống đỡ kịp, trúng loạt Âm Ty độc trâm, ngã lăn ra chết chẳng kịp kêu la một tiếng.

Thạch Phá Sơn vượt qua sáu tử thi, chạy về hướng Lạc Hồn Nhai.

Chàng sử dụng khinh công thần tốc bởi biết rõ bọn giáo đồ Thiên Ma giáo sẽ đuổi theo truy lùng chàng.

Tới Lạc Hồn Nhai, Thạch Phá Sơn bay vút lên một ngọn núi thấp.

Thình lình có tiếng quát:

- Gian tặc, chạy đâu cho khỏi...

Mười hai tên giáo đồ Thiên Ma giáo trong đó có một tên đại hán tử trong hốc đá phóng ra cản đường Thạch Phá Sơn đang trên đà phóng tới.

Thạch Phá Sơn liền thu hồi khinh công, đáp trở xuống đất.

Chàng thò tay vào túi lấy ra một nhúm Âm Ty độc trâm, hét:

- Nằm xuống tất cả.

Bàn tay Thạch Phá Sơn vẩy tới một cái.

Vèo... vèo... vèo...

Loạt độc trâm bay nhanh như chớp nhắm vào một tên giáo đồ và một tên đại hán Thiên Ma giáo.

Cả bọn cùng rú thảm, cùng nhào lặn xuống, chết liền tức khắc.

Cho đến bây giờ, Thạch Phá Sơn mới nhận thấy Hắc y nữ Câu Phụng là một thiếu nữ có nhiều cơ trí, tiên liệu trước mọi chuyện sắp xảy ra, nên trao Âm Ty độc trâm cho chàng đối phó trong trường hợp này.

Chàng càng thêm cảm phục nàng hơn. Càng cảm phục nàng, máu căm thù càng sôi sục trong huyết quản của chàng.

Thạch Phá Sơn hét:

- Giết... giết tất cả...

Bỗng từ bên cánh rừng nhỏ có nhiều tiếng quát:

- Tên gian tặc chạy kia!

- Bắt gian tặc!

Thạch Phá Sơn kinh hãi bay vút xuống thung lũng, phi thân lên ngọn cao sơn.

Chàng ngoảnh lại thấy hàng trăm tên giáo đồ tay cầm đuốc sáng rực đang đuổi theo rất gấp...

Thạch Phá Sơn khẩn cấp thi triển kinh pháp Thần Long Đăng Bộ pháp chạy nhanh như vệt khói, bất kể vực thẳm, đá ghềnh hai bên con sơn đạo khúc khuỷu quanh co.

Đây chính là phút giây cực kỳ trọng đại, nếu chàng chậm đi một thoáng, hàng trăm tên giáo đồ từ tám mặt bao vây khắp cả dãy Bạch Đầu Sơn, xem như sinh mạng của chàng và Lam y nữ sẽ chẳng còn.

Chỉ trong phút chốc, Thạch Phá Sơn đã tới hang động giấu con hùng mã.

Chàng chạy vào trong hang đá dắt con ngựa ra, đặt Lam y nữ nằm ngang trong lòng, giật dây cương phi nhanh như gió lốc.

Tiếng quát tháo, la hét của bọn giáo đồ Thiên Ma giáo vẫn còn chấn động khắp cả núi đồi. Chúng tỏ bọn chúng đang túa ra khắp các ngõ ngách trong ngoài dãy Bạch Đầu Sơn để truy đuổi, lùng tìm chàng.

Khoảng uống cạn một bình trà, người ngựa Thạch Phá Sơn tới ngã ba con sơn đạo.

Một đường ra quan lộ tới thị trấn, một đường trở lại tổng đàn Thiên Ma giáo, còn một đường sang trái, chàng không biết nên đi về đâu.

Có phải là lối quanh quay đầu lại tổng đàn Thiên Ma giáo hay không?

Thạch Phá Sơn dừng ngựa lại, trong lòng hoang mang khôn tả.

Tiếng quát tháo của bọn giáo đồ Thiên Ma giáo lại càng gần hơn trước.

Nghe kỹ lại có một cánh giáo đồ từ hang đá chàng giấu ngựa đang ào ào phi đến.

Thạch Phá Sơn kinh hãi lẩm bẩm:

- Bây giờ ta phải chạy ngả nào đây?

Chợt nghĩ ra một điều, Thạch Phá Sơn cúi xuống vạch miệng Lam y nữ Phi Giao kề sát miệng chàng vận chân khí hỗn dương truyền vào.

Đây là một bí pháp truyền chân khí cho nạn nhân mau hồi tỉnh...

- o O o -

Chương 113

Tam Âm Đại Pháp

T

hạch Phá Sơn vận hỗn dương truyền đến ba lần vẫn chưa thấy Lam y nữ Phi Giao tỉnh lại.

Chàng thu chân khí, kêu lên:

- Nguy rồi, nàng không tỉnh lại làm sao ta biết đường tẩu thoát đây.

Tiếng vó ngựa từ phía hang đá dồn dập tới gần.

Thạch Phá Sơn nói nhanh:

- Ta phải sử dụng chân khí Tam Âm đại pháp xem thế nào...

Thạch Phá Sơn cúi xuống gắn chặt môi chàng vào môi Lam y nữ Phi Giao, vận chân khí Tam Âm đại pháp truyền vào khẩu đạo.

Chỉ trong nháy mắt, Lam y nữ buông tiếng thở phào, mở mắt ra...

Thạch Phá Sơn kinh hoảng thu môi lại, lúng túng:

- Phi Giao cô nương đã tỉnh lại rồi.

Lam y nữ mở mắt ra đã trông thấy rõ ràng môi Thạch Phá Sơn hãy còn gắn vào môi nàng. Nàng nở nụ cười sung sướng.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa rần rần phi tới, Lam y nữ Phi Giao kinh hãi:

- Thạch ca ca, vó ngựa của bọn nào vậy?

Thạch Phá Sơn như thoát nạn:

- Đây là ngã ba sơn đạo trong dãy Bạch Đầu Sơn. Tại hạ tới đây không biết phải quẹo ngã nào mới thoát khỏi sự bao vây của bọn chúng.

- Thạch ca ca hãy đỡ tiểu muội ngồi lên để muội xem ngã ba sơn đạo này là đâu.

Thạch Phá Sơn liền đỡ Lam y nữ Phi Giao ngồi tựa trong lòng chàng.

Bấy giờ, trăng cũng vừa lên, soi ánh sáng bàng bạc khắp núi đồi.

Lam y nữ Phi Giao đưa mắt nhìn qua, nói mau:

- Thạch ca ca hãy cho ngựa rẽ sang con đường bên trái, nhanh đi.

Thạch Phá Sơn giật vội dây cương rẽ ngựa sang sơn đạo bên trái, phi nhanh. Vừa đúng lúc bọn kỵ mã giáo đồ Thiên Ma giáo đã tới, thấy thốt ngựa của Thạch Phá Sơn, quát tháo chấn động:

- Gian tặc dừng lại. Người chạy không thoát đâu.
- Bắt gian tặc.
- Đuổi theo mau!

Thạch Phá Sơn kinh hoảng giật mạnh sợi dây cương, con hùng mã lồng lên cất bốn vó phi nhanh như gió cuốn. Con hùng mã này là loạt thiên lý câu, ngày đêm chạy bảy tám trăm dặm, chẳng bao lâu đã bỏ xa bọn giáo đồ kỵ mã đuổi theo.

Vượt qua đoạn đường chừng một trăm dặm, bấy giờ trăng đã lên cao, soi rõ hai gương mặt tuyệt thế của đôi nam nữ thiếu niên kề sát bên nhau nhịp nhàng theo vó ngựa.

Rời khỏi dãy Bạch Đầu Sơn, trước mắt là một cánh rừng già kỳ mật.

Thạch Phá Sơn hỏi:

- Phi Giao cô nương, bây giờ chúng ta chạy ngả nào mới không bị bọn chúng chặn đầu?
- Thạch ca ca cứ cho ngựa chạy thẳng vào rừng, tới dãy núi phía trước. Nhưng ca ca cũng phải đề phòng bọn giáo đồ mai phục trong rừng.

Phút giây, người ngựa vào trong rừng, không có chuyện bất trắc xảy ra. Thạch Phá Sơn buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, cho ngựa đi chậm lại.

Trong rừng có nhiều ánh trăng lọt xuống cành lá theo từng cơn gió động nên mọi vật được trông thấy rất rõ ràng.

Người ngựa Thạch Phá Sơn vẫn đi không dám ngừng nghỉ dù bên tai không còn nghe tiếng quát tháo, la hét như trước nữa.

Khoảng chừng hai thời thần, người ngựa Thạch Phá Sơn ra khỏi cánh rừng già.

Một dãy núi trùng điệp xuất hiện ở trước mặt.

Lam y nữ Phi Giao lên tiếng:

- Thạch ca ca, chúng ta đã thoát ra khỏi vòng vây của bọn chúng rồi, ca ca có thể cho ngựa đi chậm lại, thẳng lên một ngọn cao sơn nào đó rồi dừng lại nghỉ ngơi.

Thạch Phá Sơn theo lời Lam y nữ Phi Giao, giục ngựa chạy thẳng vào trong núi. Qua hết ba ngọn núi thấp tới một cao sơn, Thạch Phá Sơn hỏi Lam y nữ Phi Giao:

- Phi Giao cô nương, chúng ta lên ngọn cao sơn này được không?

Lam y nữ Phi Giao gật đầu:

- Được, Thạch ca ca hãy cho ngựa lên đi.

Thạch Phá Sơn phóng ngựa lên đỉnh cao sơn.

Lên đến nơi, Thạch Phá Sơn ghìim dây cương cho con hùng mã dừng lại, đưa mắt nhìn quanh.

Trên đỉnh cao sơn rộng rãi chu vi ngoài trăm trượng có đám tùng bách cành lá sum suê che khắp bốn bề, quả là một nơi lý tưởng cho những kẻ giang hồ lạc bước.

Thạch Phá Sơn xuống ngựa, bỗng Lam y nữ Phi Giao tới một gốc cây tùng, đặt nằm trên lớp lá khô.

Chàng rút thanh Tam Âm kiếm ra cắt sợi xích khổn thẳng trói Lam y nữ Phi Giao.

- o O o -

Chương 114

Tình Oan Trái

ợi xích khỏn thắg đ ả th ảo m ỏ, Lam y n ữ ng ồi l ền, t ựa v ào lòng Thạch Ph ả Sơn. Nàng th ỏ th ẻ giọng oanh:

- Thạch ca ca, đ ừng g ọi mu ội b ằg cô n ườg n ữ ả.

Cúi nhìn gương mặt đ ẹp m ề h ồn, đ ôi m ắ to h uyền bí củ ả Lam y n ữ r ạng r ờ đ ưới ánh tr ắg, b ắg gi ảc trái tim Thạch Ph ả Sơn đ ập l ộ ỏn.

S ắg đ ẹp củ ả nàng dù cho b ắg th ần ti ền ng ố th ấg c ườg ph ải xi ều h ồn l ặg ph ắch, đ ừng n ối chi là chàng.

Giọng oanh l ại th ỏ th ẻ c ắg l ền:

- Thạch ca ca... H ầg h ồn mu ội đ ề.

Kh ồg c ồn c ồ th ể d ẫn n ền n ữ ả, Thạch Ph ả Sơn xoay Lam y n ữ l ại, m ắ đ ối m ắ, đ ắg m ộ n ộ h ồn r ực l ử ả v ào g ồ má ảnh đ ầo củ ả nàng.

Lam y n ữ Phi Gi ảo đ ề m ề, ng ầg ng ắg tr ồg v ồg tay r ắg ch ắg củ ả Thạch Ph ả Sơn. Hai ng ười xo ắn ch ắg l ắg nh ầu m ộ l ức th ậ l ầu m ới ch ườ b ườg r ả.

Qu ả ph ứt y ều đ ườg t ườg v ườ, ch ộg nh ớ l ại H ắg y n ữ C ầu Ph ườg, Lam y n ữ Phi Gi ảo h ỏ:

- Thạch ca ca, đ ại t ỷ củ ả mu ội đ ả ch ếg th ậ r ồi ph ải kh ồg?

Thạch Ph ả Sơn g ắg đ ầu:

- C ầu cô n ườg đ ả bị y ều ph ự Đ ầo Th ắg Cô gi ếg r ồi.

- H ồi ôi!

Lam y n ữ Phi Gi ảo cúi m ắ, hai d ồg l ệ th ườg t ầm th ắg th ốg t ồn tr ầo xu ốg má. Th ấg Lam y n ữ Phi Gi ảo kh ồc, Thạch Ph ả Sơn đ ồg t ầm b ườg ti ếg th ỏ d ầi b ườn b ắ. H ắg y n ữ C ầu Ph ườg d ẫn th ầ v ào c ắg ch ếg đ ể c ườ Lam y n ữ Phi Gi ảo v ả chàng, n ầg nàng đ ả v ỉnh v ỉền r ả đ ề, ản t ầm n ầg chàng kh ồg b ầo g ồ c ồ th ể đ ền đ ắp đ ượg.

Ch ồ cho Lam y n ữ Phi Gi ảo d ườ b ớg c ồ s ầu th ắg, Thạch Ph ả Sơn l ền ti ếg:

- C ầu cô n ườg n ối Gi ảo mu ội c ắg gi ầg n ữ b ứg C ườ Tr ườg Đ ồ tr ồg s ầu đ ầg B ắg Đ ầu Sơn ph ải kh ồg?

- Phải.
- Có một chuyện quan trọng huynh muốn hỏi Giao muội.
- Chuyện gì, Thạch ca ca cứ hỏi, muội sẽ sẵn sàng đáp ứng.
- Do nguyên nhân nào ả Đào Thất Cô thù hận đàn ông và muốn giết sạch họ?

- Do nơi nguyên nhân năm xưa sư mẫu bị người bội bạc nên căm thù.
- Người nào đã bội bạc ả?

Lam y nữ Phi Giao nhìn Thạch Phá Sơn, ngập ngừng:

- Người đó chính là...

Nàng ngừng lại, hình như có điều gì uẩn khúc khó nói với Thạch Phá Sơn.

Thạch Phá Sơn lắc vai Lam y nữ Phi Giao:

- Sao Giao muội không nói? Muội hãy nói đi, người đó là ai?

Lam y nữ Phi Giao ái ngại:

- Muội nói tên người đó, Thạch ca ca đừng giận muội chứ?

Thạch Phá Sơn ngạc nhiên:

- Đây là chuyện của ả Đào Thất Cô, đâu có liên hệ gì đến Giao muội mà huynh phải giận.

Do dự phút giây, Lam y nữ Phi Giao mạnh bạo:

- Người đó chính là... phụ thân của Thạch ca ca, Thạch tiền bối.

Tưởng mình nghe lầm, Thạch Phá Sơn hấp tấp:

- Giao muội nói sao? Người đó là phụ thân huynh?

Lam y nữ Phi Giao gật đầu:

- Phải! Sư mẫu nói với muội như thế.

Chàng nhủ thầm:

- “Lạ thật, có lẽ nào một nhân vật đường đường chánh chánh như phụ thân ta lại có hành động bại hoại như vậy. Hay là có điều gì uẩn khúc?”

Thạch Phá Sơn hỏi:

- Giao muội có nghe ả nói rõ câu chuyện năm xưa giữa phụ thân huynh và ả không?

- Sư mẫu kể lại năm xưa sư mẫu và Thạch tiên bối tình cờ gặp nhau trong đêm đại hội hoa đăng tại Hàn Châu. Qua câu chuyện họ cảm thấy tâm đầu ý hợp rồi thương yêu nhau. Trước khi chia tay, Thạch tiên bối trao nửa bức Cửu Trùng Đồ cho sư mẫu gọi là tín vật, hẹn đến mùa xuân năm sau sẽ thành hôn. Nhưng cách sáu tháng sau, sư mẫu được tin Thạch tiên bối đã cưới Đào Anh nữ tiên bối. Sư mẫu vô cùng đau khổ. Hận người tình bạc bội, sư mẫu muốn giết đi để rửa hận, nhưng nghĩ mình võ công hãy còn kém cỏi, sư mẫu nuốt hận nén chờ. Một ngày nọ, sư mẫu vào dãy Cửu Nghi Sơn, bất ngờ gặp pho võ công của lão đại kỳ nhân Bắc Nguyệt Thần Tà. Sư mẫu nghiền ngẫm khổ luyện hơn mười năm luyện được các chiêu Thiên Ma chỉ, Thiên Ma chưởng, Mông Hồ Ly Nguyệt và thân pháp Phi Ảnh Độn Hình, trở lại giang hồ, tới Thạch gia trang hỏi tội người tình cũ. Nhưng khi đến nơi chỉ còn lại những đồng tro tàn. Cầm hận vì người tình bội ước, sư mẫu xây lâu đài trong dãy Bạch Mã Sơn, lập Thiên Ma giáo, chiêu mộ cao thủ giáo đồ với kỳ vọng bá chủ võ lâm.

Lắng nghe Lam y nữ Phi Giao kể, Thạch Phá Sơn không ngờ năm xưa phụ thân chàng và nữ giáo chủ Đào Thất Cô là tình nhân của nhau và nửa bức Cửu Trùng Đồ kia là tín vật phụ thân trao cho ả yêu phụ.

Thạch Phá Sơn lòng còn nghi hoặc:

- Giao muội, câu chuyện muội vừa kể sự thực có đúng như vậy hay không?

Giọng Lam y nữ Phi Giao trở nên buồn bã:

- Đến nước này mà Thạch ca ca vẫn còn hoài nghi tấm lòng của muội nữa sao? Ca ca hãy nhớ cho rằng người sắp chết không bao giờ nói dối.

Thạch Phá Sơn tròn xoe mắt:

- Giao muội nói gì? Muội nói ai sắp chết?

Giọng Lam y nữ Phi Giao càng thêm sầu thảm:

- Chính là muội. Muội không còn được sống bao lâu nữa.

Thạch Phá Sơn kinh hãi:

- Tại sao Giao muội không còn được sống được bao lâu nữa?

Lam y nữ ghen ngào:

- Tại vì lúc còn trong ngục thất, sư mẫu đã cho muội uống một viên Tán Hồn đan, chỉ trong vòng ba ngày là phải chết, dù bậc thần tiên cũng không cứu nổi. Hôm nay đã là ngày thứ hai.

Thạch Phá Sơn bật kêu:

- Giao muội...

Chàng ôm chặt lấy nàng, trong lòng vô cùng xót xa, thương cảm. Chỉ vì yêu chàng nên nàng mang đại họa.

Lam y nữ Phi Giao xúc động đến tột cùng, giọt lệ thánh thót tuôn trào, thấm ướt ngực Thạch Phá Sơn.

Thật lâu, Thạch Phá Sơn buông Lam y nữ Phi Giao ra, bằng một giọng ân tình:

- Giao muội, huynh sẽ đưa muội tới thần y chữa chứng Tán Hồn đan.

Lam y nữ Phi Giao hỏi:

- Thạch ca ca đưa muội tới thần y nào chữa trị Tán Hồn đan?

- Vị thần y đó danh hiệu là Độc Thủ Thần Y.

Lam y nữ Phi Giao giật mình:

- Thạch ca ca, vị thần y này không được rồi. Lão sẽ không bao giờ chịu chữa cho muội đâu.

Biết rõ tâm sự của Lam y nữ Phi Giao, Thạch Phá Sơn hỏi:

- Có phải Giao muội đã có lần gây tổn thương cho Độc Thủ Thần Y, nên sợ lão sẽ từ chối?

Lam y nữ Phi Giao sửng sốt:

- Thạch ca ca cũng biết chuyện đó sao?

Thạch Phá Sơn gật đầu:

- Tất nhiên huynh đã biết, vì gã thiếu niên mặt xanh đêm đó chính là huynh.

Lam y nữ Phi Giao bật ồ một tiếng.

Thạch Phá Sơn nói:

- Lần đó Giao muội bịt mặt. Lần này muội hãy để nguyên chân diện mục, hy vọng lão sẽ không nhận ra. Vả lại lẽ nào lão lại chối từ với huynh, người đã từng cứu lão.

Không đợi Lam y nữ Phi Giao kịp phản ứng, Thạch Phá Sơn đứng lên dắt tay nàng tới chỗ con hùm mã.

- o O o -

Chương 115

Đ ồng Tr ơ T àn

T

hạch Phá Sơn dừng ngựa lại trước cửa cổng tòa cổ tháp.

Chàng đưa mắt nhìn vào, kinh hãi thốt lên:

- Nguy rồi, ai đó đã đốt tòa cổ tháp của Độc Thủ Thần Y.

Lam y nữ Phi Giao giục:

- Thạch ca ca, chúng ta hãy vào xem.

Hai người cùng xuống ngựa đi vào.

Kỳ hoa dị thảo hai bên đường sỏi đá và hàng tùng bách cháy rụi, hơi nóng vẫn còn.

Tòa cổ tháp sụp đổ hoàn toàn, gạch ngói ngổn ngang, lửa còn ngùn trong những đồng tro tàn.

Dừng lại trước tòa cổ tháp sụp đổ Thạch Phá Sơn nhìn qua một lượt, thở than:

- Độc Thủ Thần Y đã chết rồi sao?

Lam y nữ Phi Giao nói:

- Thạch ca ca, chúng ta thử tìm chung quanh tòa cổ tháp này xem sao.

Thạch Phá Sơn gật đầu, cùng Lam y nữ Phi Giao đi vòng quanh tòa cổ tháp hoang tàn, nhận ra có mấy di hài đã cháy nám, chẳng còn hình thù gì cả, nhưng không nhận diện có hài cốt của Độc Thủ Thần Y.

Thạch Phá Sơn lẩm bẩm:

- Lạ thật, nếu Độc Thủ Thần Y đã chết thì tại sao lại không thấy hài cốt?

Lam y nữ Phi Giao trở tay về phía trước cổng tòa cổ tháp:

- Thạch ca ca, chúng ta hãy ra cánh rừng tùng bách trước cửa cổng xem.

Hai người đi nhanh ra phía trước, dừng lại rảo mắt kiếm tìm...

Chợt Lam y nữ Phi Giao trở tay ra phía cây tùng cổ:

- Ngôi mộ của ai?

Thạch Phá Sơn rung động trong lòng, dắt Lam y nữ Phi Giao chạy tới cây tùng cổ.

Cả hai nhìn qua ngôi mộ. Trước ngôi mộ có dựng tấm bia đá đề tám chữ bằng chỉ lực công phu: Độc Thủ Thần Y lão huynh chi mộ.

Thạch Phá Sơn kinh hãi kêu lên:

- Thần Y lão tiên bối chết thật rồi ư?

Chàng hoàn toàn tuyệt vọng, đứng ngẩn ngơ như một kẻ mất hồn. Bao nhiêu hy vọng trong lòng chàng đến đây coi như đã tan thành mây khói.

Lam y nữ Phi Giao ánh lệ doanh tròng, im bất không nói một lời.

Thạch Phá Sơn chợt nhận ra bên cạnh bia mộ có đề hàng chữ nhỏ cũng bằng chỉ công: Bái đệ Hồ Bất Tử kính lập.

Thì ra trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử đã mai táng Độc Thủ Thần Y.

- “Hung thủ nào đã giết hại Độc Thủ Thần Y? Nếu không phải là bọn Thiên Ma giáo thì còn là ai nữa.”

Lam y nữ Phi Giao bằng một giọng buồn rầu:

- Thạch ca ca, mạng số của muội an bày như vậy, chúng ta cũng đã tận lực rồi.

Thạch Phá Sơn nói lớn:

- Không. Huynh sẽ đưa Giao muội khẩn cấp đi tìm thần y khác chữa trị Tán Hồn đan. Muội không thể chết được.

Giọng Lam y nữ Phi Giao lại càng thêm thâm trầm:

- Thạch ca ca đừng đi tìm thần y nữa vô ích. Muội chỉ còn sống chưa đầy nửa ngày nữa thôi, dù ca ca có tìm được thần y thì lúc đó muội cũng đã chết rồi.

Thạch Phá Sơn đau đớn ôm chặt lấy Lam y nữ Phi Giao như sợ nàng tan biến trên cõi đời này, không bao giờ được gặp lại.

Trong cảnh ngộ một kẻ sắp về âm cảnh, một người ở lại dương trần, buổi biệt ly này còn gì đau thương hơn nữa?

Chợt Lam y nữ Phi Giao rời khỏi lồng ngực Thạch Phá Sơn:

- Thạch ca ca, muội đã đói rồi, muội muốn cùng ca ca ăn một bữa. Ca ca hãy vào rừng bắt một con thú nhỏ đem về đây cho muội.

Thạch Phá Sơn gật đầu, đứng lên đi nhanh vào cánh rừng tùng bách...

Bấy giờ trời đã vào buổi hoàng hôn, cỏ cây vạn vật mờ mờ. Ngoài kia màn sương trắng xóa trùm phủ một màu tang.

Chẳng bao lâu, Thạch Phá Sơn trở lại, trong tay cầm một con thỏ.

Chàng làm thỏ sạch sẽ, gom một đồng củi khô, sử dụng hỏa lực đốt thành than hồng, đặt con thỏ vào.

Chốc lát con thỏ đã chín vàng, bay mùi thơm phưng phức.

Thạch Phá Sơn bẻ mấy chiếc lá to, đem thỏ ra rút kiếm xẻ nhỏ.

Chàng trao một cái đũa cho Lam y nữ Phi Giao:

- Giao muội hãy ăn đi!

Lam y nữ Phi Giao cầm đũa thỏ nhai ăn, cố gắng lắm mới nuốt trôi vào cổ.

Thạch Phá Sơn cầm một đũa thỏ, nuốt mãi không trôi, cổ họng như bị đóng kín vì nghẹn ngào.

- o O o -